

Arrest

nr. 139 728 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 16 juni 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23 04 2014 bij onze diensten werd ingediend door :
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 03.05.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf dd. 15.04.2013. Betrokkenen leggen in hun nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van [B.R.] ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 15.04.2013 (zie bevestiging arts dd. 06.06.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 03.05.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan [...] te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN [...] ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers maken in het middel verder ook gewag van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

De verwerende partij stelt (zoals in het verslag van de arts-adviseur) het volgende :

“Betrokkenen leggen in hun nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van [B.R.] ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 15/04/2013.

Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.

In de beslissing dd. 03/05/2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht.

☐ *De bewering van verwerende partij dat de gezondheidstoestand van [B.R.] ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag klopt niet.*

Verzoekers hebben in hun aanvraag van 23/04/2014 nieuwe bijkomende stukken gevoegd, o.m. nieuwe medische attesten en officiële bewijzen uit Kosovo met gelegaliseerde vertalingen.

Verzoekers hebben nieuwe medische informatie gevoegd in hun aanvraag.

Dat verzoeker een bijkomend attest dd. 16/01/2014 heeft toegevoegd (met vertaling) afgeleverd door het Ministerie van Gezondheid uit Kosovo waarin duidelijk staat dat het “in Kosovo onmogelijk is om een niertransplantatie uit te voeren.” “Noch nu, noch in de toekomst zal een niertransplantatie mogelijk zijn in

Kosovo wegens een gebrek aan infrastructuur en aan een juridisch kader." Deze situatie wordt algemeen erkend door het Ministerie van Gezondheid van de Kosovaarse Republiek.

Dat zodoende het onomstotelijk vaststaat dat R. aangewezen is op de medische behandeling en follow up die hij alhier krijgt.

In Kosovo is er gewoonweg géén garantie op verdere behandeling en een goede afloop.

Dat zelfs dokter [J.P.H.], Chef de Service d'hémo-oncologie van het CHR te Namen, in een schrijven dd. 24/02/2014 gericht aan dokter [P.] van het IBZ stelt dat ze de medische verantwoordelijkheid niet op zich nemen bij een eventuele gedwongen terugkeer.

Verwerende partij heeft hiermee geen rekening gehouden en evenmin hierop geantwoord in haar beslissing.

Verder motiveert verwerende partij haar beweringen op geen enkele wijze. Ze verwijst enkel naar de eerder ingediende aanvraag van 15/04/2013 en de afwijzing ervan bij beslissing dd. 30/05/2013.

In casu is de motivering gebrekkig daar er louter gebruik gemaakt wordt van standaardformuleringen die geenszins kunnen overtuigen. Zij zijn immers onvoldoende gestoeld op de individuele problematiek van de heer [B.R.].

Verwerende partij verwijst gewoonweg naar de afwijzing van de vorige aanvraag tot verblijf en stelt dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht werden.

Dat al deze bijkomende documenten niet werden gevoegd in de eerdere aanvraag van 22/01/2014. De bijkomende documenten werden pas bij de aanvraag van 17 april 2014 gevoegd.

Er is dan ook sprake van een schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen dervijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Dit middelonderdeel is niet gegrond.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.4. Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, dient erop te worden gewezen dat het respect voor dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

In de thans bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat uit het standaard medisch attest en de bijlagen gevoegd bij de nieuwe aanvraag blijkt dat de gezondheidstoestand van de zoon van verzoekers ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag, dat het slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt en dat in de beslissing van 29 mei 2012 reeds uitgebreid werd ingegaan op deze gezondheidstoestand en op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

Waar de verzoekende partijen in het algemeen betogen dat de in de nieuwe aanvraag bijkomende documenten niet werden gevoegd in de eerdere aanvraag, moet erop worden gewezen dat het niet de vraag is of de documenten al dan niet reeds werden bijgebracht, maar of er sedert de eerdere aanvraag nieuwe elementen in vervat zitten. Het komt de verzoekende partijen derhalve toe om dat met concrete argumenten aannemelijk te maken. Het vage gestelde dat zij *“nieuwe medische informatie [hebben] gevoegd in hun aanvraag”*, volstaat daartoe geenszins. Uit het advies van de arts-adviseur van 6 juni 2014 blijkt immers dat deze van oordeel is dat uit de bij de aanvraag van 23 april 2014 gevoegde medische stukken blijkt dat de aandoening van de betrokkene in wezen niet verschilt van de aandoening die is beschreven in de aanvraag van 15 april 2013 waarover de verwerende partij reeds een beslissing nam op 6 mei 2013; meer nog, stelt hij dat het om exact dezelfde aandoening gaat. De verzoekende partijen tonen met hun nietszeggende algemene beweringen niet aan dat en om welke redenen daar anders over moet worden gedacht, terwijl de Raad niet de bevoegdheid heeft om zelf over te gaan tot een beoordeling van de medische situatie van de zoon van de verzoekende partijen.

De enige concreet onderbouwde argumentatie die verzoekers aanvoeren is deze die betrekking heeft op het bijkomende attest van 16 januari 2014 waarin wordt gesteld dat het onmogelijk is om in Kosovo een niertransplantatie uit te voeren, *“noch nu, noch in de toekomst”*. Deze situatie, zo betogen de verzoekende partijen, wordt algemeen erkend door het Ministerie van Gezondheid van de Kosovaarse Republiek.

De beslissing van 3 mei 2013 werd gestoeld op het advies van de arts-adviseur waarin werd gesteld dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is en, verder, dat hemodialyse mogelijk is indien dat nodig zou blijken. Aangezien de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat er nieuwe elementen zijn met betrekking tot de gezondheidssituatie van hun zoon die ertoe zouden leiden dat een niertransplantatie zich zou opdringen, is de verwijzing naar het attest inzake de onmogelijkheid om over te gaan tot een niertransplantatie niet dienstig om aan te tonen dat er nieuwe elementen zouden zijn aangebracht die een nieuw onderzoek van de aanvraag noodzakelijk zouden maken. Uit het standaard

medisch attest van 11 maart 2014 dat bij de nieuwe aanvraag werd gevoegd blijkt overigens dat de progressie van de aandoening een “nierfunctievervangende therapie” zal noodzakelijk maken, met name “dialyse of niertransplantatie”. Hieruit blijkt dat de beschikbaar en toegankelijk geachte dialyse een alternatief is voor een transplantatie.

Verzoekers tonen derhalve geenszins aan dat de verwerende partij, door toepassing te maken van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet op grond van de voorliggende gegevens, op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld, dan wel in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. De brief die zij nog aanhalen van één van de behandelende artsen aan de arts-adviseur doet daaraan geen afbreuk nu die in zeer algemene bewoordingen is gesteld en geen afbreuk doet aan het hiervoor gestelde.

2.5. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS